

no. 2
1 Nov. '43

Lieve Allemaal, Even gelegenheid voor een briefje. Wat was dat plotselinge bezoek van Vader een verrassing voor me. Ik kon myn ogen niet geloven. 'k Dacht weer eens op verhoor te gaan, naar 't Binnenhof. Hartelyk dank voor het fyne pakket. Het was werkelyk te erg. Suiker, boter en appelen. U moet dat toch niet doen. Ik weet dat U het zelf haast niet heeft. Ik wil niet dat U van Uw eigen bonnen iets voor my koopt. Ik heb toch geld genoeg voor dat doel!!!! Ik was ook erg bly met de goede berichten die Vader meebracht. Hier is alles nog just the same, alleen onze 3e celgenoot de timmerman is naar Vucht, zodat wy nu maar met zyn tweetjes zitten. 't oreel is nog steeds uitstekend. Uren achtereen lopen wy naast elkaar door de tent (5 stappen heen en 5 terug) en vertellen elkaar van alles en nog wat. Hy is voor my een Vader, een zoon, een vriend. 's Avonds zes tegen donker gaan wy al slapen en liggen dan nog uren te kletsen. 'k Heb nog steeds geen postpakketkaart kunnen krygen. Er is haast geen gelegenheid voor. Twee keer op een dag gaat de cel op een kiertje open en krygen we een emmertje water. Verder nog twee keer op een dag een luikje voor het eten. Dan gaat alles nog zo vlug, dat je tyd ontbreekt om iets te vragen. Jammer dat geen studieboeken toegestaan worden. We zitten al een maand voor straf zonder boeken. We werden n.l. gestraft toen we door een gaatje in de muur met onze buurman spraken; ook een ter doodveroordeelde, die een beetje steun nodig heeft. Enfin, dan maar geen boeken, maar het gaatje is er nog! Myn buikgriep is gelukkig over, zonder norit! Kan hier alleen Maandags de dokter krygen. Die heeft schynbaar ook maar 2 soorten van pilletjes. Van 'teene loop je finaal leeg en van het andere wordt je een bonk beton!